

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק חזון בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

◆ משיחורנו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

מתיקות הבית המנוח בתפלין

"ומי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה ילף וישב לביתו". אמרו חז"ל (סוטה מד), שאדם שדבר בין תפלין של יד לתפלין של ראש, עברה היא בידו וחזור עליה מעורכי המלחמה, ומצינו שישינה מחלקת בפוסקים האם לברך על תפלין של ראש לפני עצמו, שיטת הרמב"ם שלא מברכים על תפלין של ראש וכן פסק מרן השו"ע, ושיטת הר"א ש שמברכים על תפלין של ראש וכן פסק הרמ"א, ועל כל פנים, לכוילי עלמא אסור להפסיק בין תפלין של יד לתפלין של ראש.

ויש להבין, מדוע החמירו בהפסק בין תפלין של יד לתפלין של ראש, הרי נפסק להלכה (ש"ע א"ח כ"א) שהתפלין לא מעכבות זו את זו, ואם

יש לו רק תפלין אחת נתינה, אם כן, מדוע צריך שתהיה רציפות בין תפלין של יד לתפלין של ראש ללא הפסק בדבור? עוד צריך להבין, האם יש דמיון בין מי שארש אשה ולא לקחה למי ששח בין תפלין של יד לתפלין של ראש, שיהיו דינם לחזור מעורכי המלחמה?

אין מסיחין דעת מה'

כדי להבין זאת, נראה להקדים ולבאר את מעלת התפלין, שבזמנים קדמונים היו מניחים אותן כל היום ובזמנים מניחים אותן רק בזמן קריאת שמע ותפלה מפני הסחת הדעת (ש"ע א"ח כ"ב), ויש לפרש שגם אם אין חשש שהאדם יסיח דעתו מהתפלין, אבל יש את החשש הגדול שהוא יסיח דעת מהק"ה.

ומכיון שהתפלין אמורות להזכיר לנו את חסד יציאת מצרים, וכתב הרמב"ו (סוף בא), שעקר מטרת זכירת יציאת מצרים היא כדי שיעל ידו כה נבוא לזכור את הנסים והחסדים האישיים שהקב"ה עושה לנו בדור שלנו, אם כן נמצא שהתפלין אמורות לגרם לנו לזכור את ה' על ידי זכירת חסדיו שעלינו, ומכיון שפנים לרב בני אדם קשה לזכור בכל עת את ה', לכן לא

מניחים תפלין במשך כל היום, אלא רק בזמן קריאת שמע ותפלה.

ועל פי דברי הרמב"ו הללו, ראוי לאדם לזכור בעת הנחת התפלין את חסדי ה' שעלינו ובפרט את חסד האשה והילדים שתנו לו, ה' שכן דמו חז"ל (ריש סוטה) את חסד 'והוא של אדם' לקריעת ים סוף, ויש ללמוד מכך שפמו שיש לזכור את הנסים שנעשו לנו ביציאת מצרים, כה גם יש לזכור את חסד 'והוא של אדם' והילדים שה' נתנו לכל אדם במתנת חנם, שהם חסדים השקולים כנס קריעת ים סוף.

חפה בכל בקר

ובכל בקר אנו מתעטפים בטלית, שהיא נעוין חפה שעושים לחתן ולפלה [וישנם הנוהגים גם לפרש טלית ממש בעת החפה], אם כן, גם הטלית מופרדה לאדם בכל יום את מתנת האשת חיל שה' נתן לו על ידי החפה, וההתעטפות בטלית מזכירה לו לעודד את אשתו להיות צניעה, וכמו שהתורה מספרת על אברהם אבינו שהניח את שררה בתוך תבה כדי לשמור אותה מעיניהם הטמאות של המצרים, וכן אצל רבקה נאמר "ותתקס", ללמד שהבעל צריך לדרש מאשתו לשמור על צניעותה ולעודד ולשבח אותה על כן, כדי שתהיה שמונה ולא תכשיל את הגריות.

ולאחר ההתעטפות בטלית, מניחים תפלין, וחז"ל השוו את ההפסק בין תפלין של יד לשל ראש למי שארש אשה ולא לקחה, ובכה דמו חז"ל את התפלין של יד לאשה ואת התפלין של ראש לאיש; התפלין של יד הן כנגד האשה, משום שהיא עושה בדייה מלאכות לבעלה, ועוד, שתפלין של יד הן כנגד הלב ומצינו שה' קרא לאשה "מתחמד עיניך", וחז"ל (ע"ז כ"ג) אוקרבים שמאור העין תלוי בעורקי וטרפשי הלב, אם כן, תפלין של יד שהן כנגד הלב הן הודעה על

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

גם לזקן יש תקוה

שמי חיים, אבי היה יהודי העובד למחיתו וגדל גם אותו באותה דרך, כך שלא ידעתי את חשיבותה של מעלת עסק התורה, ואת המצוות הייתי מקיים לחצאין.

בליל שבת אחר, כשירדתי לגנה הסמוכה לביתי, ישבתי שם על הספסל והחלתי לתהות על עצמי וחשבתי מה תכלית חיי, אני עובד בכל יום מהבקר עד הערב, והחיים שלי בכלליית והשבת בפרט הם בלי טעם וכלי רית.

הבטתי בשכן שלי שישב בספסל בצד השני של הגנה, שהוא יהודי ירא שמים שנכר היה על פניו כמה הוא מאשר ושומח עם הילדים הטהורים שלו, בעוד שאני רוק מבגר ובודד, ראיתי גם את התנהגותם האצילית של ילדיו, שהם מותרים אחד לשני ומכבדים אחד את השני במשחקים בגנה, והרגשתי צער עמוק בלבי על שלא סבלתי לעצמי חיים כאלו.

לרגע נכנסו בלבי רגשות אשמה כלפי אבי שחנך אותי רק לאסוף כסף ולא למד אותי לחשב על התכלית, אבל מהי הבנתי שזו טעות לחשב כך שהרי כל אדם אחראי לעצמו, וחשבתי, האם גם בגיל המבגר שלי - המשים ושתים, עדן יש לי סכוי לשנות את מהלך החיים שלי?

לפתע אני מרגיש יד מנחת על הכתף שלי בחמימות, הסתובבתי וראיתי את אותו שגיליו הסתכלתי (החפץ בעלים שמו) שהחליט לגשת אלי, קפצתי על המציאה ואמרתי לו: בא שב לדי, תגיד לי קצת דברי תורה. הוא התישב לידי והחל לספר לי דברים מפרשת השבוע שהיתה אז פרשת יתרו, כמר התרגשותי מאד לשמע שיתרו שהיה גוי, כמר לעבודה זרה, לכל להתגבר, עד כדי שדמעות זלגו מעיני, השכן הקור שלי הרגיש בדמעות שלי ואמר: חיים, יש לך נשמה קדושה, אתה מתרגש מדברי תורה.

« המשך המעשה בעמוד ד'

ג. פבוס הפגדים. ד. נקיון הבית. ה. נקיון הכלים.
ו. רחיצת הילדים. ז. תפירה.

ואת התפילין של יד צריך להסתייר, פי הן אות לאדם ולא לאחרים (מנחות 16), וכך האשה שהיא צריכה להיות אות המיוחדת לבעלה ולהסתר מעיני אחרים, כמו שצאמר: "כל כבודה בת מלך פנימה".

האשה נמשלת לתפילין של יד שהן "אות", כמו שכתוב: "והיה לה לאות על ידה", כי גם האשה היא 'אות', שכן האות והמופת הגדול לאדם הוא זה שהוא מוצא את הזוג שלו ושיש לו אשה וילדים, ולכן מי שצריך זוג, יוכל לכוון על כך בפסוק שצאמר דוד מלפנו: "עשה עמי אות לטובה".

ולפי זה יבאר הפסוק: "פי יד על פס יח", שהאשה שהיא התפילין של "יד", היא משרתת את האיש שהוא נקרא "פס יח", משום שהוא פגגד התפילין של ראש שהן פגגד המוח והאיש הוא זה שממלא את בני ביתו בדת ה' שבמחו, והדעת שיש לו היא פסא ה', והאשה נועדה לעזור לו.

שמברכים על תפילין של ראש, אין זה נחשב הפסק, אלא הוא פדי להראות חשיבות מיוחדת על כל אחד מבני האג בפני עצמו, וכפי שכתב הרמ"א בדיני הסכה, שהנשים במקומו הן חשובות, ובכדי להראות שישנה חשיבות מיוחדת לאיש בפני עצמו וחשיבות מיוחדת לאשה בפני עצמה, לכן מברכים על כל תפילין בפני עצמן.

לספר את הטובות

למעשה, כאשר אנו קושרים את התפילין על זרוענו, עלינו לכוון בזכירת חסד יציאת מצרים גם את היציאת מצרים הפרטית שלנו, שהקב"ה חנן את האדם באשת חיל, ובכריכת הרצועות על הזרוע שבע פעמים, כמו בכל פריכה ופריכה הודעה על כל ילד וילד שאשתו מטפלת בהם במסירות ומקנמת עבורו "ותאמץ וזועתיה".

ובכל פריכה ופריכה יכונ הודעה על מעשה אחר שאשתו עושה בביתו, כגון: א. בשול. ב. אפיה.

האשה שהיא מומד עינו של האדם, כי מאור העין תלוי בלב.

בלי הפסק'

התפילין של ראש שהן פגגד המוח, הן פגגד האיש שהוא המוח של הבית, ככך שפולמוס דעת ה' בביתו, ואדם שמפסיק בין תפילין של יד לשל ראש, הוא עושה ככך הפסק בינו לבין אשתו, כי בעת שהוא מתבונן על ידי תפילין של יד בחסד ה' שנתן לו אשת חיל, עליו להמשיך ולזכור מיד דרך תפילין של ראש את חסד ה' שברא אותו בעצמו ואסור לעשות הפסק בינו לבניה.

ולאור האמור יבאר מה שנתקלקל בדין ברפת תפילין של ראש, שלפי הרמב"ם ומרן השו"ע לא מברכים כלל על תפילין של ראש, כדי להראות שתפילין של ראש שהוא פגגד האיש הוא אחד עם תפילין של יד שהוא פגגד האשה, ולכן אין להפסיק ביניהן אפילו לצורך ברכה, אלא ברכה אחת להן, ולפי הרא"ש והרמ"א

מתיקות ערפה של אשת חיל

הבעל, אף על פי שהיא הפוכה מדעתה וכן היא יכולה לעסוק בו בזמן בכמה עבודות שאינן קשורות לו, לזו, ואילו לאיש, שאין לו בניה יתרה כמו של האשה, קשה לו להבין דעות השונות מדעתו וכן הוא צריך להפריד בין פרישה לפרישה ולעסוק בכל דבר לגופו כדי להבין אותו לאשורו, ועל כך יש לפרש את ברפת האשה 'שעשני פרוצונו', הינו שה' ברא אותה פשהיא קרובה

בכל זאת עליו להקדים את אשתו ולכבדה יותר מקונו, וכמו שצאמר תנ"ל (במכות 16): 'אוהבה כגופו ומכבדה יותר מגופו'.

ובתפילין של יד יש בית אחד ובתפילין של ראש יש ארבעה בתים, ללמדנו שלאשה יש בניה יתרה וביכולתה להכיל כמה פרישיות בבית אחד, הינו שהיא מסגלת להתחשב ולהכיל גם את דעת

מעלת תפילין של ראש גדולה ממעלת תפילין של יד, כי תפילין של ראש הן פגגד האיש שתפקידו להשפיע את הדעת ה' והרוחניות בביתו, ואילו התפילין של יד הן פגגד האשה שתפקידה לעשות בביתה את הפעולות המעשיות הנזקקות לבני ביתה, ובכל זאת מניחים בראשונה את התפילין של יד, כדי ללמד את הבעל שאף על פי שהוא מלמד בביתו תורה ויראת שמים ומדות טובות,

המלכת את חברך עליך?

בציור שבכותרת הגליון: יהודי מרפו על אשתו שהיא עושה עבורו את כל מלאכות הבית וכא מקה להפיר לה טובה ולכבדה, לאגמת זאת אשתו מכבדת אותו ואומרת: אתה הוא שמלמד דעת ה' ויראת שמים בבית.

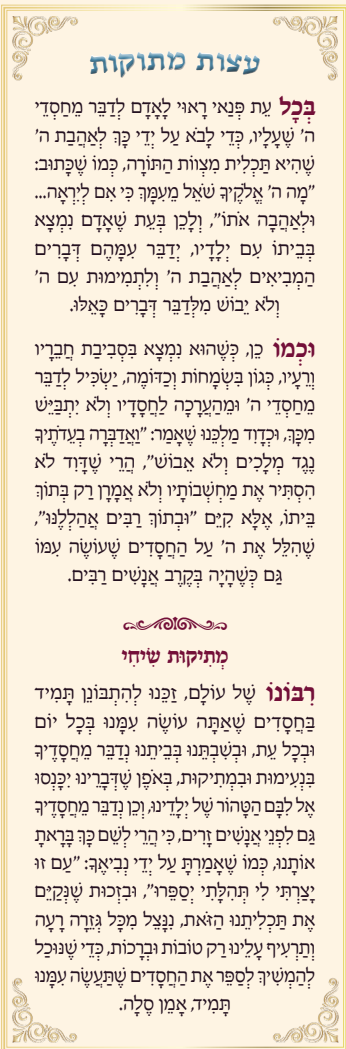
מהו הקשר בין התפילין למעלותיהם של האיש והאשה?

על כך במאמר: 'מתיקות הבית המנח בתפילין' ובמאמר: 'מתיקות ערפה של אשת חיל'.

בציור שלפנינו: ילדים ממשפחות יראי ה' משחקים בגנה, כאשר כל ילד מכבד את רעהו מהצד נפרים שני יהודים המביטים בהם.

איזה קשר של קימא נקשר במאמר זה בין שני היהודים העומדים מהצד?

על כך במדור 'מתיקות הנסים'.

עצות מתוקות

בכל ית פנאי ראוי לאדם לדבר מחסדי ה' שעליו, כדי לבא על ידי כך לאהבת ה' שהיא תכלית מצוות התורה. כמו שכתוב: "מה ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה... ולאהבה אותו", ולכן בעת שאתם נמצאים בביתו עם ילדיו, ידבר עמכם דברים המביאים לאהבת ה' ולתמימות עם ה' ולא יבוש מלדבר דברים פאלי.

יכמו כן, כשהוא נמצא בסביבת חבריו ורעיו, כגון במשחות וכדומה, ישפיל לדבר מחסדי ה' ומהערכה לחסדיו ולא יתביש מזה. ויודו מלמנו שאמר: "ואדברה בעדתיך נגד מלכים ולא אבוש", הרי שדוד לא הסתיר את מחשבותיו ולא אמרן רק בתוך ביתו, אלא גם "ובתוך רבים אהללנו". שהלל את ה' על החסדים שעושה עמו גם כשהיה בקרב אנשים רבים.

מתיקות שיחי

רבונו של עולם, זכנו להתבונן תמיד בחסדים שאתה עושה עמנו בכל יום ובכל עת, ובשבתנו בביתנו נדבר מחסדיך בניעימות ובמתיקות, באופן שדברינו יכנסו אל לבם הטהור של ילדנו, וכן נדבר מחסדיך גם לפני הטהורים, כי הרי לשם כך בראת אותנו כמו שאמרת על ידי נביאיך: "עם זו צרתי לי תהלת יספרי", ובזכות שנקיים את תכליתנו האמת, נציל מכל גזרה רעה ותרעה עלינו רק טובות וברכות. כדי שנוכל להמשיך לספר את החסדים שתעשה עמנו תמיד, אמן סלה.

לאשתו, תזכה אותו לחיי עולם הבא, וכמו כן בזכות האשה יש לאדם ילדים שפועלים להם הטובים מזכים את האדם לעולם הבא, כמו שאמרנו חז"ל (סנהדרין דף טז): 'גרא מזפי אבא'.

ולכן על האדם לכבד את אשתו ולהזהר מאד שלא לצער אותה, וכמו שמוכח מהדין שהתורה אומרת, שמי שארש אשה ולא לקחה, שעליו לחזור מעורכי המלחמה, שלכאורה אם פן גם מי שלא נשא אשה כלל צריך לחזור, מפני שאין לו ילדים? אלא משמע שהסבה שהוא חוזר אינה בגלל שעדיין אין לו ילדים, אלא מפני שהוא מצער בכך את אשתו, שמשאיר אותה לבדה.

איך נזכה לכבד את ה'?

ולאור האמור, יבאר, מדוע מעקר הדין הנושא אשה פטור מקריאת שמע בלילה הראשון (ש"ע א"ח ע"א), שלכאורה קשה, הרי הקב"ה חשוב יותר מהכל, וראוי לקבל עליו את על מלכותו ולהתחזק באהבתו הפתובה בפרשת "ואהבת" בכל לילה ובכל יום, ולכאורה אדברה, בלילה שנקב"ה זכה את האדם לקבל את בת זוגו, ראוי לו יותר לעסוק באהבת ה' שהיטיב עמו?

וכמו כן קשה מה שמצינו באברהם אבינו שפקש מהקב"ה שמתין לו בכיול בכדי להניס אורחים, דלכאורה דבר זה נראה כזילתא כלפי הקב"ה? אלא שמכאן למדו חז"ל (שבת כהו): 'אדולה הננסת אורחים מהקבלת פני השכינה', כלומר, שרצון ה' הוא שאדם יכבד היטב את אורחיו וכמו כן את אשתו, ורק אחר כך יוכל לכבד ולאהב את ה' כראוי ולקבל עליו את על מלכותו יתברך.

לרצון ה', בכך שהיא יודעת להתחשב בידעות השונות ממנה.

לגלות את ה' בעולם

ובהנחת תפלוין של ראש שהו כנגד המוח יכונ הודעה על עצמו, על הגריאות והדעת שנתן לו ה', ואת התפלוין של ראש משאירים כשהו מגלות לעין, ללמד שתפקידו של האיש למלא את כל תאי מוחו בידעת ה' ולגלות את חסדי ה' שעליו בפרט ובשפריצה בכלל ולהודיע גברים את הדעת ה' שגלה, כדי להאיר את העולם בתורה ובמעשים טובים ולזכות את הרבים. וכשמביא את שתי הרצועות לפניו, כהן שהו פגודו ונגד אשתו, ויכונ לבקש מה' שישגיחם ולכן תמיד יחדיו, בהבנה ובהארת פנים זה לזה.

ולאחר הנחת תפלוין של ראש, קושרים את הרצועה באצבע ואמרים: "וארשתי לי לעולם", ללמד שלאחר שאדם נושא אשה והוא לומד להתחשב בה ולהבין לבה, כמו שמלמדות אותנו רצועות התפלוין פז"ל, רק אז הוא יכול לקדש אותה, הינו להוסיף בה מעלות קדושות, ורק אז הוא עצמו יכול להתקדש ולהיות מחבר לה'.

חסד עולמי

בפסוק "וארשתי לי לעולם" יש לזכור שהאשה היא חסד נחצי שה' נתן לו, פי בזכותה אדם זוכה לחיי עולם הבא, שהרי אמרו חז"ל (י"ד כ"ז): 'אפילו שיהיה קלה שביין איש לאשתו אומרים לאדם ביום הדין, וכל שיהיה קלה של עידוד וזחוק ביראת שמים בדרך נעם שאמר

מתיקות הדרך לשדך שדוכים

בעסק התורה, וכשחבור מגיע לגיל השדוכים, כהן בהנחת תפלוין של יד לבקש מה' שיקרב לו את השדוך המיעד לו, ויכלל בתפלתו על עצמו שיזכה למצא זוגים הגונים גם לילדיו, ויכונ להתפלל שה' יציל אותו ואת ילדיו משדוך שאינו הגון להם.

ולאחר שנשא אשה, כהן בהנחת התפלוין גם להודות ולבקש על שלום אשתו, ובהנחת התפלוין כנגד הלב, כהן להתפלל שיהיה לאשתו לב רחום וטוב, על ידי שהוא ינצל את כח ההשפעה שה' נתן לו וישפיע על בני ביתו ועל ילדיו ללכת בדרך המדות הטובות בלב טוב.

התפלוין של האשה

והאשה פטורה מהנחת תפלוין, כמו מצוות עשה שהיומן גרמן שהיא פטורה מהן, והסבה שהיא פטורה מהן, היא מפני שעקר יעודה של האשה הוא לסייע לבעלה, כמו שכתוב: "לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר ונגדו", ומכיון שמצוות

מלבד מה שאדם מכונ בהנחת התפלוין להודות לה' על אשתו ועל עצמו, ובבקש מה' לאחד את עצמו עם אשתו שיהיה בשלום ובשלוה, ראוי לו גם לכוון לבקש מה' שיזכה לעשות שדוכים טובים בישראל, פי אם הקב"ה יזכה אותו לכה, יוכל לזכות לפעמים בשיחה אחת בינו לבין חברו לגרם לשדוך טוב לצאת לפעל, ואלו אם הקב"ה לא יזכה אותו לכה, אפילו בהשפלות וקטרוחות רבות לא יוכל להוציא שום שדוך לפעל, ובנוסף ראוי לכוון בהנחת תפלוין לבקש מה' שלא לגרם לקטטות ולמריבות בין איש לאשתו, שעל פי חז"ל יתבאר שבהן הוא נעשה כמי שמפסיק בין תפלוין של יד לתפלוין של ראש.

תפלוין של רוק

וכל זמן שאין לאדם אשה, יוכל לכוון בהנחת תפלוין של יד הודעה לה' על אמו שעושה ומכינה עבורו את כל הנצרך לו, ובהנחת תפלוין של ראש יכונ הודעה לה' על אביו שמסייע לו רבות, בפרט

פל אחת בבית נפרד, ולא מחברות כמו בתפילין של די, כי הן מזכירות לנו את חסד התאים שבמח, שה' יתברך מקריד בין תא לתא, ודבר זה נרמז במה שנספס להלכה (שורע אורח לג א) שאם יש קרע בין הבתים של התפילין של ראש, התפילין פסולות, ויבאר, שפנין שהתפילין של ראש מזכירות לנו את חסד ה' שנתן לנו הפרדה במח בין תא לתא, לכן חובה שתהיה הפרדה בתפילין בין בית לבית, כדי להמחיש לאדם את חסד ה' שבמח, שאם יש לאדם קרע בין תאי המח חלילה, מתערבב לו פח הזקרון עם פח המחודש וכדומה וידעתו משתבשת עליו, שבדמיון לו שהדברים הזכורים לו מהעבר מתחדשים ומתרחשים זה עתה וכדומה רח"ל.

וקשירת הדלת"ת שבערך של התפילין של ראש, מזכירה לנו להיות קשי ערך ועקשנים גדולים בעבודת ה', לעשות את רצונו יתברך בלי להחליש בידענו משיש אדם וימשיש דבר המחליש את הדעת.

של ראש שהן כנגד האיש, כדי לזכר את החסד שאחרי שה' הוציא את האיש והאשה זה לזה, רק אז זכו לילדים. וכמו כן אדם שזכה לבנים ולבנות יכול לכוון בתפילין של יד גם על הבנות ובתפילין של ראש גם על הבנים.

תאי המח הבריאים

ורצועות התפילין הארוכות מזכירות את החסד שאנו ובנינו צומחים וגובהים, וכשמביאים את הרצועות של ראש מצד האחור לצד הפנים, יש לזכר את חסד ה' יתברך הצייל אותנו שהחבל שדרכו נאנו בתשעת הירחים לא נכרך מסביב צאנרנו וכן לא ארע כף לילדינו שדבר פוה עלול לגרם אסון ולהזיק מאד לתינו של הילד רח"ל.

כמו כן הרצועות הללו מזכירות לנו את החסד של עמוד השדרה והחוט שבו, שעל ידם האדם זקוף וחי.

וארבע הפרשיות שבתפילין של ראש הן מפרדות

בהנחת התפילין ראוי לכוון הפרת הטוב לה' גם על הילדים שנתנו לנו ושעתיד לתן לנו, ולזכר שקל גדל וילד שנוצר עם מח ולב בריאים הוא נס גמור פקריעת ים סוף, וקשה לזנון פקריעת ים סוף (סוף ב), שפמו שהים לא רצה לקלט את עמי" בתוכו, כה פעמים רבות יש חסר התאמה בין בני האדם, ויאים יכולים לזכות לילדים בריאים וילדיהם נולדים עם מומים רח"ל.

ורק הקב"ה דואג לזנון לאדם וזוג שצילים להקים עמו דורות ישרים ומבורכים, וכמו כן הזוג הוא החבור גדעות בין האיש לאשה ובין אדם לחבור, שבלעדי עזרתו יתברך, האדם לא יכול לסבל את דעת הזולת.

והרצועות שפורכים על האמה ועל פה היד הן כנגד חסד הילדים, ולכן לא פורכים אותן אלא רק לאחר שהתפילין של יד שהן כנגד האשה כבר עומדות במקומן, ורק לאחר שפנימיהם את התפילין

מתיקות התפילין בבקר

הנחת התפילין בכל יום בבקר דוקא, היא פאות הפרת הטוב לה' יתברך על כף שהשיב לנו גם בבקר הזה את נשמתנו, וממשיך גם היום לתת לנו חיים טובים ברוחני ובגשמי, ובהפרת הטוב על החסד שבשעת השינה מוננו התחדש מקל הדאגות שהיו לנו לפני השינה, וכן על החסד שגופנו התמלא בויטמינים בשעת השינה.

התפללתי לה', גם הוא התפלל עלי, וברוך ה' בגיל המשים ונש עמדותי תחת החפה, כעבור כשנה זכיתי לבת ולאחר מכן לעוד שלשה ילדים. ברוך ה', הקב"ה חנו אותי בהון רב, הן מצד העסקים שהיו לי, הן מצד הירושה שירשתי מהורי כבן יחיד, וברוך ה' סיעתא דשמיא מלנה אותי וכספי הולך ומתרחב, לעמת זאת שכני הקה' ברוך ה' גם הוא מברך אכל אינו עשיר בממון כמותי, ואני השתוקקתי והתפללתי שאזכה להזדמנות שבה אוכל להועיל לו מהשפע הממוני שיש לי, בהפרת הטוב על השפע הרוחני והאמתי שהוא נתן לי.

המשך מתיקות הניסים

כשהוא אמר את המלים הללו, התרגשתי כפלים ואמרתי לו: תגיד, נראה לך באמת שגם אני בגיל המבקר שלי יכול לשנות את מהלך החיים שלי לחיים מאשרים כמו שלכם?!

השכן השיב לי במאור פנים ובבטחון מחלט: בודאי! הקב"ה נותן אפשרות לכל אדם בכל גיל לשוב בתשובה, ואז הוא ספר לי על רבי עקיבא ששב בתשובה בגיל ארבעים ונעשה לתנא גדול ומפלג במעלה. היתה זו הפעם הראשונה ששמעתי את הספור על רבי עקיבא והתחברתי לכל מלה, עד שהיה נדמה לי קאלו הספור הזה מספר עלי בעצמי.

מאז נקשרנו זה לזה ובכל יום הייתי הולך יחד אתו לתפלות, הוא למד אותי איך מניחים תפילין כראוי ואיך מתפללים, אט אט הוא גם למד אותי את יתר המצוות ואף הכניס אותי לכולל שלו, שם הוא למד אתי בחברותא. החיים שלי השתנו מהקצה אל הקצה, לא האמנתי שאני, כיהודי מבוגר, אוכל להפך את חיי למאשרים כל כך.

לפני כשנה וחצי הוא סגר 'ווארט' לבנו ומרב אהבתו אלי הוא הודיע לי על כך כבר בצעירים. הגעתי בשעת הערב לביתו ומצאתי את עצמי נוכח שם בשעה מקדמת, כשעדין ההורים מסכמים על ההוצאות.

שמחתי על ההזדמנות שהזדמנה לי, שכעת אוכל להכיר טובה לשכני הקרוב והמסור, ולקחתי על עצמי למלאות את כל ההתחייבויות של השכן לחתמת בנו. אמנם השכן, באצילות מדותיו לא רצה לכתחלה לקחת ממני כסף, אבל אני התעקשתי על כך, ולאחר מעשה הדבר הקל עליו ושמח אותו ואת משפחתו.

אני מודה לה' שזכה אותי לשכן כזה שהאיר את חיי, ותודה לה' שנתן לי את הזכות להכיר לו טובה ולו במעט.

ח. ל. באר שבע

פעת השכן הקרוב הזה דאג לחפש עבורי שדוך דבר שהיה נראה לי כחסר תקווה, אך הוא למד אותי שלפני ה' יש תקווה לכל אדם, וחזק את רוחי להתפלל על ישועתי עם אמונה שלמה שה' 'יכול' וגם 'רוצה' להשיע אותי, תוך כדי שהוא מסביר לי שלתפלות קאלו יש הרבה כח.

בשורה מתוקה!
ערוץ ניתן להשיג את הספר בחינם

מתיקות המועדים

• ימים נוראים – סוכות •

מאת הנאמן רבי מנחם ברוך יאוע שליט"א
ראש ישיבת 'חיי תורה' – לובלין ירושלים
הליטורגיה של פוסק הרור טורן רבנו בעל 'שבת הלוי' תרס"ו ואונגר זקוק ל

ניתן להשיג ברשת תנוית
'יפה נוף' – פלדהיים
ובתנוית המוכחות

או בטלפון:
052-7162314

